

Αριθμός απόφασης 192 /2018

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΡΙΚΑΛΩΝ

ΤΑΚΤΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

Αποτελούμενο από τη Δικαστή Όλγα Γιουβρή, Πρωτοδίκη, την οποία όρισε η Πρόεδρος Πρωτοδικών Τρικάλων, και από το Γραμματέα Χρίστο Παπαναστασίου.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 10 Ιανουαρίου 2018, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

ΤΩΝ ΕΝΑΓΟΝΤΩΝ: 1) Αστικού συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «ΔΙΟΝΥΣΟΣ – ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΗΘΟΠΟΙΩΝ ΣΥΝ. Π.Ε.» που εδρεύει στην Αθήνα (Στουρνάρη 35) και εκπροσωπείται νόμιμα (με ΑΦΜ 096191760), και 2) Αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρίας με την επωνυμία «GEA – GRAMMO, ΕΡΑΤΩ, ΑΠΟΛΛΩΝ, ΕΝΙΑΙΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΕΙΣΠΡΑΞΗΣ ΤΟΥ ΣΥΓΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ/ΕΚΤΕΛΕΣΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ» και το διακριτικό τίτλο «GEA – GRAMMO, ΕΡΑΤΩ, ΑΠΟΛΛΩΝ» που εδρεύει στο Δήμο Αθηναίων (Λαζάρου Σώχου 4) και εκπροσωπείται νόμιμα (με ΑΦΜ 997495285), οι οποίοι έλαβαν μέρος κανονικά στη δίκη καταθέτοντας νομίμως και εμπροθέσμως προτάσεις διά του πληρεξουσίου δικηγόρου τους Δημητρίου Σαμαριζή.

ΤΗΣ ΕΝΑΓΟΜΕΝΗΣ: Ανώνυμης εταιρίας με την επωνυμία

που εδρεύει στο Δήμο
και εκπροσωπείται νόμιμα,

ιδιοκτήτριας του ξενοδοχείου με την επωνυμία

που βρίσκεται στην

(οδός Τρικάλων αρ. 148), η οποία έλαβε μέρος κανονικά στη δίκη καταθέτοντας νομίμως και εμπροθέσμως προτάσεις διά του πληρεξουσίου δικηγόρου της Κωνσταντίνου Τσόγκα.

Οι ενάγοντες με την υπ' αριθμ. έκθεσης κατάθεσης ΤΜ31/17/21-3-2017 αγωγή τους που απευθύνεται προς το Δικαστήριο αυτό, ζητάει να γίνει δεκτή, για όσους λόγους επικαλούνται σ' αυτήν. Η συζήτησή της ορίσθηκε για τη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας, και γράφθηκε στο πινάκιο.

Η συζήτηση στο ακροατήριο έλαβε χώρα χωρίς την παράσταση των διαδίκων, όπως αναφέρεται στα πρακτικά.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Σύμφωνα με τα οριζόμενα στις διατάξεις του ογδού κεφαλαίου (άρθρα 46 επ.) του ν. 2121/1993 για την «πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα», όπως ισχύει μετά το ν. 3057/2002 και το ν. 3905/2010, νομοθετήθηκε η προστασία των συγγενικών προς την πνευματική ιδιοκτησία δικαιωμάτων, των δικαιωμάτων δηλαδή σε εργασία («εισφορές» κατά την ορολογία του νόμου) που σχετίζονται με την πνευματική ιδιοκτησία ή ακόμη έχουν και κάποιες ομοιότητες με αυτή, δεν μπορούν όμως να αναθούν σε αυτοτελή πνευματικά έργα, διότι δεν εμφανίζουν τα κρίσιμα στοιχεία της πνευματικής δημιουργίας, συμβάλλουν όμως και μάλιστα πολλές φορές καθοριστικά στη δημόσια εκτέλεση, στην αναπαραγωγή και γενικά στη διάδοση των έργων αυτών. Ο καθορισμός των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων προκύπτει από τους κανόνες που αναγνωρίζουν τα σχετικά δικαιώματα. Έτσι, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 46 παρ. 1, 47 παρ. 1 και 48 παρ. 1 του ανωτέρω νόμου 2121/1993 εισφορές παρέχουν κυρίως οι καλλιτέχνες που ερμηνεύουν ή εκτελούν τα έργα και οι παραγωγοί υλικών φορέων ήχου και εικόνας. Οι εισφορές των προσώπων αυτών χρειάζονται προστασία, ώστε να μη γίνονται αντικείμενο οικειοποίησης και εκμεταλλεύσεως από τρίτους, η προστασία δε αυτή συγκεκριμενοποιείται στη διάταξη του άρθρου 49 του νόμου αυτού, σύμφωνα με την οποία, όταν ο υλικός φορέας ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας που έχει νόμιμα εγγραφεί, χρησιμοποιείται για ραδιοηλεκτρονική μετάδοση με οποιοδήποτε τρόπο, όπως ηλεκτρομαγνητικά κύματα, δορυφόροι, καλώδια ή, όπως ειδικότερα αναφέρεται στη διάταξη του άρθρου 3 παρ. 2 του ιδίου ως ανωτέρω νόμου, για την προσδιοριζόμενη παρουσίαση στο κοινό ο χρήστης

2^ο φύλλο της με αριθμ. 192 /2018 απόφασης Μονομελούς Πρωτοδικείου Τρικάλων
(Τακτική Διαδικασία)

οφείλει στους ερμηνευτές καλλιτέχνες, των οποίων η ερμηνεία έχει εγγραφεί στον υλικό φορέα, καθώς επίσης και στους παραγωγούς των υλικών αυτών φορέων εύλογη και ενιαία αμοιβή. Από τις εν λόγω διατάξεις προκύπτει περαιτέρω ότι ο σκοπός και προορισμός της ραδιοτηλεοπτικής μεταδόσεως είναι κατ' αρχήν η λήψη της εκπομπής από τους ιδιώτες κατ' οίκον ή σε άλλους ιδιωτικούς χώρους για προσωπική τους χρήση. Για τη χρήση αυτή έχουν ήδη καταβληθεί τα δικαιώματα στους δικαιούχους από τους ραδιοτηλεοπτικούς σταθμούς. Στην περίπτωση όμως που υπάρχει δημόσια χρήση, εκτέλεση ή παρουσίαση του έργου, τότε απαιτείται νέα άδεια του δικαιούχου αυτού και καταβολή ειδικής για τη χρήση αυτής αμοιβής. Βασική δε προϋπόθεση της δημόσιας εκτελέσεως, χρήσεως ή παρουσιάσεως είναι να απευθύνεται αυτή σε ευρύτερο αριθμό προσώπων που δεν έχουν μεταξύ τους οικογενειακό ή άμεσο κοινωνικό δεσμό και συγκροτούν την ιδιαίτερη νομική έννοια του δικαίου της πνευματικής ιδιοκτησίας του «κοινού». Το κρίσιμο δηλαδή στοιχείο σχετικά με το δημόσιο χαρακτήρα της εκτελέσεως, χρήσεως ή παρουσιάσεως του έργου είναι να γίνεται αυτή υπό συνθήκες που το κάνουν προσιτό στην κατά τη προαναφερθείσα έννοια «κοινό» (ΑΠ 907/2003 ΕλλΔ/νη 44. 1481). Απαιτείται η ύπαρξη πράξεως, με την οποία ο λήπτης του ραδιοτηλεοπτικού έργου καθιστά αυτό προσιτό σε αόριστο αριθμό προσώπων, τα οποία δεν χαρακτηρίζονται από ιδιαίτερες ιδιότητες ή σχέσεις μεταξύ τους, ώστε να προκύπτει ένας από τους τρόπους «δημόσιας εκτελέσεως» κατά τον ορισμό του άρθρου 3 παρ. 2 του ν. 2121/1993. Η έννοια της «προσιτότητας» συμπεριλαμβάνει εκτός από τη δυνατότητα να μπορεί το έργο να ληφθεί από αόριστο αριθμό προσώπων προεχόντως μια σχέση επικοινωνίας μεταξύ εκείνου που το καθιστά προσιτό και των περαιτέρω ληπτών. Έτσι, συνιστά δημόσια εκτέλεση κατά τα οριζόμενα στις διατάξεις του ν. 2121/1993 η περίπτωση, κατά την οποία ο λαμβάνων το τηλεοπτικό σήμα οργανώνει τη συμπεριφορά του με πράξη, ήτοι διαμορφώνει τις κατάλληλες συνθήκες, ώστε να καταστήσει προσιτό το τηλεοπτικό σήμα σε αόριστο αριθμό προσώπων μέσα από μία σχέση επικοινωνίας, πράγμα όμως που δεν γίνεται τυχαία, αλλά στα πλαίσια της επιχειρηματικής του δραστηριότητας και προς

επίτευξη των εμπορικών του σκοπών (ΑΠ 820/2003 Ποιν 2003. 1070). Συνεπώς, όταν ο λήπτης της ραδιοτηλεοπτικής εκπομπής με τη χρήση ενός κεντρικού διανεμητικού δέκτη, τον οποίο χρησιμοποιεί στα πλαίσια της επιχειρηματικής δραστηριότητάς του και για τις ανάγκες αυτής, γίνεται μεσάζων, ώστε η ραδιοτηλεοπτική εκπομπή να λαμβάνεται και από άλλους πλην του ιδίου και συγκεκριμένα από πρόσωπα, με τα οποία δεν συνδέεται με οικογενειακούς δεσμούς ούτε είναι μέλη του άμεσου κοινωνικού περιβάλλοντός του σε χώρο που ο ίδιος παρέχει ή για τον οποίο είναι υπεύθυνος, τότε δεν πρόκειται για λήψη απλής εκπομπής, αλλά μία άλλη ανεξάρτητη πράξη, με την οποία το εκπεμπόμενο έργο γίνεται εκ νέου άμεσα αντιληπτό από άλλο κοινό, στο οποίο δεν είχε αποβλέψει ο δημιουργός και στο οποίο ο χρήστης μετακινεί την εκπομπή χωρίς δικαίωμα. Η πράξη αυτή συνιστά πλέον δημόσια εκτέλεση του έργου έχουσα διαφορετικό προορισμό της ραδιοτηλεοπτικής μεταδόσεως και διακριτή από την αρχική ραδιοτηλεοπτική εκπομπή, με συνέπεια για αυτή να απαιτείται άδεια του δημιουργού και να δικαιολογείται η αξίωση άλλης αμοιβής. Σύμφωνα με τα ανωτέρω η αναμετάδοση ραδιοφωνικών ή τηλεοπτικών εκπομπών εντός μιας επιχειρήσεως ενώπιον του κοινού (των συναλλασσομένων με τον επιχειρηματία προσώπων) από δέκτη ραδιοφώνου ή τηλεοράσεως εγκατεστημένου μόνιμως ή ευκαιριακά προς μετάδοση ή ακρόαση, όπως η μετάδοση ραδιοτηλεοπτικών εκπομπών στα δωμάτια επιχειρήσεως ξενοδοχείου από δέκτες που υπάρχουν σε αυτά μέσω κεντρικής κεραίας που εξυπηρετεί όλο το κτίριο, αποτελεί νέα χρήση ως ξεχωριστή μορφή δημόσιας παρουσιάσεως και δικαιολογείται νέα άδεια του δημιουργού και η καταβολή ειδικής για τη χρήση αυτή αμοιβής (Γ. Κουμάντος, Πνευματική Ιδιοκτησία, έκδ. 2002, σελ. 217, Λ. Κοτσίρης, Αναμετάδοση ραδιοτηλεοπτικών εκπομπών ως χωριστή μορφή δημόσιας εκτέλεσης σε ΕΕμπΔ 2002. 251). Σε σχέση με το ερμηνευτικό ζήτημα, εάν σύμφωνα με το άρθρο 3 παρ. 1 και 2 του ν. 2121/1993, όπως αυτή τροποποιήθηκε με το άρθρο 81 ν. 3057/2002, με το οποίο μεταφέρθηκε στο εσωτερικό δίκαιο η Οδηγία 2001/29 ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου της 22-5-2001, είναι δημόσια η παρουσίαση έργου από τηλεοπτικούς δέκτες που είναι εγκατεστημένοι σε δωμάτια ξενοδοχείου, όπως κρίθηκε σχετικά από το ΔΕΚ με την από 7-12-2006 απόφασή του στην υπόθεση C306/05 Sociedad Geberal de Autores y Editorew de Espania (SGAE) κατά Rafael Hoteles SA: 1) Μολονότι η παροχή απλώς των υλικών εγκαταστάσεων δεν συνιστά από μόνη της

3^ο φύλλο της με αριθμ. 492 /2018 απόφασης Μονομελούς Πρωτοδικείου Τρικάλων
(Τακτική Διαδικασία)

παρουσίαση υπό την έννοια της Οδηγίας 2001/29ΕΚ, η διανομή σήματος από ξενοδοχειακό συγκρότημα μέσω συσκευών τηλεοράσεως σε πελάτες που διαμένουν στα δωμάτια του συγκροτήματος αυτού, ασχέτως της τεχνικής μεταδόσεως του χρησιμοποιούμενου σήματος συνιστά πράξη παρουσιάσεων στο κοινό υπό την έννοια του άρθρου 3 παρ. 1 της Οδηγίας 2001/29/ΕΚ, 2) ο ιδιωτικός χαρακτήρας των δωματίων ξενοδοχειακού συγκροτήματος δεν κωλύει το να αποτελεί πράξη παρουσιάσεως έργου που πραγματοποιείται εκεί μέσω συσκευών τηλεοράσεως στο κοινό υπό την έννοια του άρθρου 3 παρ. 1 της Οδηγίας 2001/29/ΕΚ (ΕφΑθ 7196/2007 α' δημοσίευση ΝΟΜΟΣ). Περαιτέρω κατά εφαρμογή της παραγράφου 2 του άρθρου 234 ΣυνθΕΚ, όταν ο Εθνικός Δικαστής διαπιστώνει ότι για την επίλυση εκκρεμούσας ενώπιον του διαφοράς είναι αναγκαία η επίλυση του ζητήματος της ερμηνείας διατάξεως του κοινοτικού δικαίου, οφείλει να εξετάσει, εάν το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων έχει με προγενέστερη απόφασή του αποφανθεί επί του ίδιου νομικού ζητήματος. Σε καταφατική περίπτωση οφείλει βασιζόμενος στην ερμηνεία του ΔΕΚ να επιλύσει την επίδικη διαφορά. Η διάταξη του άρθρου 3 παρ. 1Η του νόμου 2121/1993 αποτελεί μεταφορά στην εσωτερική έννομη τάξη της προαναφερομένης Οδηγίας και υφίσταται υποχρέωση όμοιας ερμηνείας κατ' άρθρο 234 ΣυνθΕΚ που επιχειρεί εναρμόνιση της νομολογίας των εθνικών Δικαστηρίων προς τη νομολογία του ΔΕΚ και την ενοποίηση της νομολογίας στο αντίστοιχο πεδίο. Το ΔΕΚ με την από 18-3-2010 απόφασή του στην υπόθεση C 136-09 μετά από προδικαστικό ερώτημα που υπέβαλε σχετικά ο Άρειος Πάγος (ΑΠ 161/2009 α' δημοσίευση ΝΟΜΟΣ) έκρινε ότι «ο ξενοδόχος που τοποθετεί στα δωμάτια του ξενοδοχείου συσκευές τηλεοράσεως και τις συνδέει με την κεντρική κεραία του ξενοδοχείου, προβαίνει εξ αυτού του γεγονότος και μόνο σε παρουσίαση έργου στο κοινό κατά την έννοια του άρθρου 3 παρ. 1 της Οδηγίας 2001/29/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 22-5-2001 για την εναρμόνιση ορισμένων πτυχών του δικαιώματος του δημιουργού και συγγενικών δικαιωμάτων στην κοινωνία της πληροφορίας» (βλ. ΕΔΔΔΔ 2010/536 α' δημοσίευση ΝΟΜΟΣ). Περαιτέρω η αμοιβή που καθιερώνεται με τη διάταξη του

άρθρου 49 του ν. 2121/1993, είναι, όπως προαναφέρθηκε ενιαία υπό την έννοια ότι προσδιορίζεται στο συνολικό ποσό αυτής για όλες τις κατηγορίες των δικαιούχων με την αυτή απόφαση και πληρώνεται μία φορά από το χρήστη κατανεμομένη μεταξύ των δικαιούχων και δη αφ' ενός των μουσικών και ερμηνευτών – εκτελεστών και αφ' ετέρου των παραγωγών. Το δικαίωμα της ευλόγου αμοιβής των προαναφερομένων είναι ανεκχώρηστο και η είσπραξη του ανατίθεται υποχρεωτικά εκ του νόμου στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισεως των δικαιωμάτων αυτών, οι οποίοι λειτουργούν κατά τα οριζόμενα στις διατάξεις των άρθρων 54 επ. του ως ανωτέρω νόμου, υποχρεούμενοι ειδικότερα να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν αμοιβές για τα μέλη τους, να προβάλλουν τις σχετικές αξιώσεις και να εισπράττουν τις αντίστοιχες αμοιβές από τους χρήστες και να τις αποδίδουν εν συνεχεία στα μέλη τους εξασφαλίζοντας την προσήκουσα μεταξύ αυτών κατανομή. Για την επίτευξη του σκοπού αυτού μάλιστα καταρτίζουν κατάλογο με τις αμοιβές που απαιτούν από τους χρήστες (αμοιβολόγιο), ο οποίος γνωστοποιείται στο κοινό με δημοσίευσή του στον ημερήσιο τύπο. Ο υπολογισμός δε της απαιτούμενης αμοιβής κατά τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 55 παρ. 1B, 58 και 32 παρ. 1 του ν. 2121/1993 γίνεται κατ' αρχήν σε ποσοστό επί των ακαθαρίστων εσόδων ή εξόδων ή συνδυασμού των ακαθαρίστων εξόδων και εσόδων που πραγματοποιούνται από την επαγγελματική δραστηριότητα αυτού που εκμεταλλεύεται το έργο και προέρχονται από την εκμετάλλευσή του. Εάν όμως η βάση υπολογισμού της ποσοστιαίας αμοιβής είναι πρακτικά αδύνατο να προσδιορισθεί ή ελλείπουν τα μέσα ελέγχου για την εφαρμογή της ή τα έξοδα που απαιτούνται για τον υπολογισμό και τον έλεγχο είναι δυσανάλογα με την αμοιβή που πρόκειται να εισπραχθεί, αυτή μπορεί να υπολογισθεί σε ορισμένο κατ' αποκοπή ποσό. Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και των οργανισμών συλλογικής διαχείρισεως περί της ευλόγου αμοιβής αυτή, καθώς και οι όροι πληρωμής της καθορίζονται από το Μονομελές Πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, ενώ οριστικά περί της αμοιβής αποφαινεται το αρμόδιο Δικαστήριο. Επιπλέον, κατά τα οριζόμενα στη διάταξη του άρθρου 55 παρ. 2 εδ. α του ως άνω νόμου τεκμαίρεται ότι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης ή προστασίας έχουν την αρμοδιότητα διαχείρισης ή προστασίας όλων των έργων ή όλων των πνευματικών δημιουργιών, για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβασθεί σ'

αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα. Με τη διάταξη αυτή θεσπίζεται μαχητό τεκμήριο που λειτουργεί κατ' αρχήν αποδεικτικά και αποβλέπει στη διευκόλυνση της απόδειξης εκ μέρους των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας ή συγγενικών προς τούτα δικαιωμάτων, της νομιμοποίησής τους τόσο για την κατάρτιση των σχετικών συμβάσεων και την είσπραξη των προβλεπόμενων από τον παραπάνω νόμο αμοιβών όσο και για τη δικαστική προστασία των δικαιούχων των δικαιωμάτων αυτών ενισχύοντας έτσι σημαντικά την έναντι των χρηστών θέση των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, η οποία υπό το προϊσχύον δίκαιο ήταν ιδιαίτερα ασθενής με εντεύθεν συνέπεια τη μαζική προσβολή των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας και των συγγενικών δικαιωμάτων (βλ. Δ. Καλλινίκου, Πνευματική Ιδιοκτησία και Συγγενικά Δικαιώματα, δεύτερη έκδοση, σελ. 275 και 276). Από την ως άνω όμως διάταξη και ιδίως από την περιεχόμενη σ' αυτή φράση «όλων των έργων», για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβασθεί σ' αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα» δεν μπορεί να συναχθεί το συμπέρασμα ότι ο νόμος απαιτεί για το ορισμένο της σχετικής αγωγής των ημεδαπών οργανισμών συλλογικής διαχείρισης την εξαντλητική και δη την ονομαστική αναφορά στο δικόγραφο της όλων των δικαιούχων (ημεδαπών ή αλλοδαπών) συγγενικών δικαιωμάτων που οι οργανισμοί αυτοί εκπροσωπούν και όλων των έργων τους, για τα οποία τους έχουν μεταβιβασθεί οι σχετικές εξουσίες, καθώς και των αντίστοιχων αλλοδαπών οργανισμών, στους οποίους ανήκουν οι αλλοδαποί δικαιούχοι ή των επί μέρους στοιχείων και λεπτομερειών των σχετιζομένων με τις συμβάσεις αμοιβαιότητας που οι ενάγοντες ημεδαποί οργανισμοί έχουν συνάψει με τους ομοειδείς αλλοδαπούς, αφού κάτι τέτοιο θα αντέβαινε στο πνεύμα της ολότητας των διατάξεων του Ν. 2121/1993, δημιουργώντας νέες δυσχέρειες στη δικαστική κυρίως διεκδίκηση της προστασίας των εν λόγω δικαιωμάτων και της είσπραξης των προβλεπόμενων από το νόμο αυτό αμοιβών, μεταξύ των οποίων συγκαταλέγεται και η ενιαία εύλογη αμοιβή και αποδυναμώνοντας έτσι σε σημαντικό βαθμό τον επιδιωκόμενο από την προαναφερόμενη διάταξη στόχο. Κατά συνέπεια, πρέπει να γίνει δεκτό ότι το εισαγόμενο από τη

διάταξη αυτή μαχητό τεκμήριο λειτουργεί όχι μόνον αποδεικτικά, αλλά και νομιμοποιητικά, και επομένως κατά την αληθή έννοια της εν λόγω διάταξης αρκεί για το ορισμένο και παραδεκτό της σχετικής αγωγής των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης η αναφορά στο δικόγραφο της ότι αυτοί εκπροσωπούν το σύνολο της ενδιαφερόμενης κατηγορίας δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων (ημεδαπών ή αλλοδαπών) και του έργου αυτών, καθώς και το πολύ η δειγματοληπτική αναφορά τούτων και δεν απαιτείται η εξαντλητική αναφορά του συνόλου των προεκτεθέντων στοιχείων μη απαιτούμενης ούτε της διευκρίνισης της επί μέρους σχέσης που συνδέει τους τελευταίους με τον κάθε αλλοδαπό δικαιούχο, για τον οποίο αξιώνουν την καταβολή της επίδικης εύλογης αμοιβής, αφού σύμφωνα με τη διάταξη του εδ. β του προαναφερόμενου άρθρου του Ν. 2121/1993 οι ενάγοντες οργανισμοί νομιμοποιούνται και μπορούν πάντα να ενεργούν δικαστικώς ή εξωδίκως στο δικό τους και μόνον όνομα, χωρίς να χρειάζεται επομένως να διευκρινίζουν κάθε φορά την ειδικότερη σχέση που τους συνδέει με τον καθένα από τους δικαιούχους (ημεδαπούς ή αλλοδαπούς). Υπέρ της ανωτέρω άποψης που δέχεται ως ορθή και το παρόν Δικαστήριο, συνηγορούν άλλωστε και τα ακόλουθα:

- 1) Το γεγονός ότι η διαχείριση και η προστασία του συγγενικού δικαιώματος του αφορώντος στη διεκδίκηση και στην είσπραξη της προβλεπόμενης από τη διάταξη του άρθρου 49 του Ν. 2121/1993 εύλογης αμοιβής ανατίθεται υποχρεωτικά από το νόμο αυτό σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης και δεν μπορεί να ασκηθεί ατομικά από τους δικαιούχους του εν λόγω δικαιώματος.
- 2) Το γεγονός ότι το ύψος της εύλογης αμοιβής, αλλά βέβαια και η υποχρέωση καταβολής της από τους χρήστες σε καμμία περίπτωση δεν συναρτάται προς τον αριθμό και την ταυτότητα των μελών των εναγόντων οργανισμών συλλογικής διαχείρισης.
- 3) Το ότι στην αμέσως επόμενη παρ. 3 του ίδιου ως άνω άρθρου 55 ο Ν. 2121/1993 αρκείται για την πληρότητα και το παραδεκτό του δικογράφου της σχετικής αγωγής των εν λόγω οργανισμών στη δειγματοληπτική αναφορά των έργων που έγιναν αντικείμενο εκμετάλλευσης από τους εκάστοτε εναγόμενους χρήστες και δεν απαιτεί την πλήρη και εξαντλητική απαρίθμηση των έργων αυτών και πολύ περισσότερο την ονομαστική αναφορά των παραγωγών των υλικών φορέων, στους οποίους αυτά έχουν εγγραφεί.
- 4) Το ότι το εισαγόμενο κατά τα παραπάνω τεκμήριο είναι, όπως προελέχθη, μαχητό και ο χρήστης στα πλαίσια της νόμιμης άμυνάς του μπορεί να το ανατρέψει,

αφού από τον προαναφερόμενο νόμο προβλέπεται: α) υποχρέωση του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης να διαπραγματεύεται με τους χρήστες και να προβάλλει τις σχετικές με τις αμοιβές των μελών του αξιώσεις του, σε περίπτωση δε διαφωνίας τους να προσφεύγει στο Μονομελές Πρωτοδικείο για τον κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων προσωρινό καθορισμό της επίδικης εύλογης αμοιβής ή στο καθ' ύλην αρμόδιο δικαστήριο για τον κατά την τακτική διαδικασία οριστικό καθορισμό της αμοιβής αυτής (άρθρο 49 παρ. 1 Ν. 2121/1993), με επακόλουθο οι χρήστες να έχουν τη δυνατότητα και την απαιτούμενη άνεση χρόνου να πληροφορηθούν οτιδήποτε σχετίζεται με τα μέλη ή τα έργα των μελών του οργανισμού ή με τους αντίστοιχους αλλοδαπούς οργανισμούς και τα μέλη τους που αυτός αντιπροσωπεύει στην ημεδαπή ή ακόμη και με τις σχετικές συμβάσεις αμοιβαιότητας και εν γένει να διαπιστώνουν, αν το ως άνω τεκμήριο ανταποκρίνεται ή μη στην αλήθεια, β) υποχρέωση του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων σε περίπτωση που αμφισβητηθεί από δικαιούχο ότι ορισμένο έργο στη σύμβαση που καταρτίσθηκε με το χρήστη, ανήκε στην αρμοδιότητά του να συντρέξει με κάθε τρόπο τον αντισυμβαλλόμενο του χρήστη (άρθρο 55 παρ. 4 του Ν. 2121/1993) παρέχοντάς του μεταξύ των άλλων πληροφορίες ή οτιδήποτε άλλο σχετικό με τα μέλη του και τα έργα αυτών, καθώς και να παρέμβει στη σχετική δίκη, γ) αν ο πιο πάνω οργανισμός δηλώσει ψευδώς ότι έχει την εξουσία να διαχειρίζεται ορισμένα έργα ή να αντιπροσωπεύει ορισμένους καλλιτέχνες ή παραγωγούς εκτός από τις ποινικές ευθύνες οφείλει να αποζημιώσει τον αντισυμβαλλόμενο του χρήστη (άρθρο 55 παρ. 4 εδ. β του Ν. 2121/1993). 5) Το γεγονός ότι η τακτική αγωγή του άρθρου 49 παρ. 1 του ίδιου ως άνω νόμου προσομοιάζει ως προς τη νομιμοποίηση με τις συλλογικές αγωγές (όπως με την αγωγή του άρθρου 10 παρ. 1, 8 και 9 του Ν. 2251/1994 για την προστασία των καταναλωτών και του άρθρου 10 παρ. 1 του Ν. 146/1914 «περί αθεμίτου ανταγωνισμού» ή ακόμη και με εκείνη του άρθρου 669 ΚΠολΔ), τις οποίες νομιμοποιούνται να ασκήσουν όχι πλέον μεμονωμένα άτομα, αλλά συλλογικοί φορείς, όπως διάφορα σωματεία ή άλλες ενώσεις προσώπων που έχουν συσταθεί και αποβλέπουν στην προστασία συγκεκριμένων

συλλογικών συμφερόντων χωρίς να είναι αναγκαία η αναφορά όλων των μελών του εκάστοτε ενάγοντος συλλογικού φορέα για το ορισμένο και παραδεκτό της αγωγής τούτου (ΕφΑθ 6252/2004 ΔΕΕ 2005. 425 βλ. εισηγητική έκθεση του Ν. 2121/1993 στο περί συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων ένατο κεφάλαιό της, Δ. Καλλινίκου ό.π., αριθ. 207 σελ. 268 και αριθ. 211 σελ. 276). Περαιτέρω, είναι δυνατόν οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης να διαχειρίζονται συγγενικά δικαιώματα όχι μόνον ελλήνων φορέων, αλλά και αλλοδαπών. Για το σκοπό αυτό δικαιούνται σύμφωνα με το άρθρο 72 παρ. 3 του ν. 2121/1993 να συνάπτουν συμβάσεις αμοιβαιότητας μεταξύ αυτών και των αντίστοιχων οργανισμών συλλογικής διαχείρισης της αλλοδαπής. Με τις συμβάσεις αυτές οι αλλοδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης παρέχουν πληρεξουσιότητα ή μεταβιβάζουν στους ημεδαπούς οργανισμούς τα δικαιώματα που έχουν οι πρώτοι προς το σκοπό της διαχείρισής τους στην Ελλάδα. Πέραν τούτου όμως οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων νομιμοποιούνται να προβαίνουν σε διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται και οι αντίστοιχοι προς τους ημεδαπούς αλλοδαποί δικαιούχοι συγγενικών δικαιωμάτων, ήτοι οι αλλοδαποί εκτελεστές, μουσικοί, ερμηνευτές, τραγουδιστές και παραγωγοί υλικών φορέων ήχου για τη χρήση του καλλιτεχνικού ρεπερτορίου τους στην ημεδαπή και με βάση τις διατάξεις της Διεθνούς Σύμβασης της Ρώμης «περί της προστασίας των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, των παραγωγών φωνογραφημάτων και των οργανισμών ραδιοτηλεόρασης», η οποία κυρώθηκε με το Ν. 2054/1992 και αποτελεί πλέον αναπόσπαστο μέρος του εσωτερικού μας δικαίου. Η Σύμβαση αυτή: α) εξομοιώνει τους αλλοδαπούς με τους ημεδαπούς δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων παραχωρώντας στους πρώτους την «εθνική μεταχείριση», ήτοι τη μεταχείριση που το ημεδαπό δίκαιο επιφυλάσσει στους ημεδαπούς δικαιούχους των δικαιωμάτων αυτών (βλ. τα άρθρα 2, 4 και 5 παρ. 1 του Ν. 2054/1992) και β) παρέχει την «εθνική μεταχείριση» ακόμη και σε αλλοδαπούς ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες ή παραγωγούς φωνογραφημάτων, μη προερχόμενους από συμβαλλόμενο με την προαναφερόμενη διεθνή σύμβαση κράτος, εφ' όσον η πρώτη έκδοση ενός φωνογραφήματος έλαβε μεν χώρα στο μη συμβαλλόμενο αυτό κράτος, πλην όμως τούτο εντός το αργότερο τριάντα ημερών από την αρχική έκδοση και δημοσίευσή του παρουσιάστηκε στο κοινό και

δημοσιεύθηκε και στην Ελλάδα ως συμβαλλόμενη, όπως προαναφέρθηκε, με την ως άνω διεθνή σύμβαση χώρα (βλ. το άρθρο 5 παρ. 2 του Ν. 2054/1992), γεγονός που έχει ως συνέπεια όλα σχεδόν τα αλλοδαπής προέλευσης μουσικά έργα να καλύπτονται από την προστασία που παρέχει η Διεθνής Σύμβαση της Ρώμης και συνακόλουθα και το ελληνικό δίκαιο, ακόμη και αν τα έργα αυτά προέρχονται από μη συμβαλλόμενο κράτος, όπως μεταξύ άλλων είναι και οι ΗΠΑ, αφού λόγω της ραγδαίας εξέλιξης και τελειότητας των σύγχρονων μέσων επικοινωνίας τα μουσικά έργα και ιδίως εκείνα που προέρχονται από τις μουσικά αναπτυγμένες χώρες, επιτυγχάνουν κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας την ταχεία και οπωσδήποτε την πριν από την πάροδο της τριακονταήμερης προθεσμίας δημοσίευση και παρουσίασή τους ιδιαίτερα στις χώρες της αναπτυγμένης μουσικά Ευρώπης, συμπεριλαμβανομένης ασφαλώς και της Ελλάδας. Τέλος σε σχέση με τα κριτήρια, βάσει των οποίων σε περίπτωση διαφωνίας των μερών το Δικαστήριο θα προσδιορίσει την εύλογη αμοιβή των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων παρατηρητέα τα ακόλουθα: Τα συναφή νομοθετικά κείμενα (ν. 2121/1993 και ν. 3057/2002), καθώς και οι Οδηγίες 92/100/ΕΟΚ του Συμβουλίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 19^{ης} Νοεμβρίου 1992 και 2001/29/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 29^{ης} Μαΐου 2001 (σε εφαρμογή των οποίων εκδόθηκαν οι ως άνω νόμοι αντιστοίχως) δεν προσδιορίζουν τον ορισμό της ευλόγου αμοιβής και ούτε καθορίζουν κριτήριο προς καθορισμό της. Επίσης το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στην υπόθεση 245/00/6-2-2003 (Αρμ ΝΣΤ. 1669) αποφαινόμενο επί προδικαστικού ερωτήματος του Δικαστηρίου Hoge Raad det Nederlanden ως προς την ερμηνεία του άρθρου 8 παρ. 2 της ως ανωτέρω Οδηγίας 92/100/ΕΟΚ του Συμβουλίου που ανέκυψε στο πλαίσιο της δίκης μεταξύ των διαδίκων SENIA (ιδρύματος για την εκμετάλλευση των συγγενικών δικαιωμάτων) και NOS (ιδρύματος ολλανδικής ραδιοτηλεόρασης) με αντικείμενο τον καθορισμό της εύλογης αμοιβής της καταβλητέας στους καλλιτέχνες ερμηνευτές ή εκτελεστές και στους παραγωγούς φωτογραφημάτων για τη ραδιοφωνική ή τηλεοπτική μετάδοση των εν λόγω φωνογραφήματων έκρινε ότι ελλείπει κοινοτικού ορισμού της εύλογης αμοιβής η έννοια

αυτής πρέπει να αναλύεται από τον Εθνικό Δικαστή με τον πλέον ομοιόμορφο κατά το δυνατόν τρόπο στο έδαφος της Κοινότητας «υπό το φως των στόχων της Οδηγίας 92/100, όπως αυτοί προσδιορίζονται ιδίως με τις αιτιολογικές σκέψεις της Οδηγίας, ως ικανής να οδηγήσει στην επίτευξη δεούσης ισορροπίας μεταξύ του συμφέροντος των καλλιτεχνών ερμηνευτών ή εκτελεστών και των παραγωγών φωνογραφημάτων να εισπράττουν αμοιβή λόγω ραδιοφωνικής μεταδόσεως φωνογραφήματος και του συμφέροντος των τρίτων να μπορούν να μεταδίδουν ραδιοφωνικώς το εν λόγω φωνογράφημα υπό εύλογες προϋποθέσεις» και περαιτέρω ότι ο εύλογος χαρακτήρας της αμοιβής αυτής «αναλύεται, ιδίως, ενόψει της αξίας της συγκεκριμένης χρήσεως, στα πλαίσια των οικονομικών συναλλαγών». Εν όψει των ανωτέρω ο καθορισμός του ύψους της ευλόγου αμοιβής που δικαιούνται οι δικαιούχοι των συγγενικών δικαιωμάτων για την απλή χωρίς τη χρησιμοποίηση υλικού φορέα ραδιοτηλεοπτική μετάδοση της ερμηνείας ή εκτελέσεώς τους που λαμβάνουν ραδιοτηλεοπτικά οι πελάτες των ξενοδοχείων («κοινό» υπό την προαναφερομένη έννοια) από τις εγκατεστημένες στα δωμάτια τους συσκευές τηλεόρασεως και ραδιοφώνου, τις οποίες αυτοί μπορούν κατά την κρίση τους να χρησιμοποιούν, με συνέπεια, όπως προαναφέρθηκε, να συντρέχει περίπτωση δημοσίας εκτελέσεως υπό την έννοια του άρθρου 3 παρ. 2 του ν. 2121/1993, πρέπει να γίνει υπό το φως των στόχων της ως άνω Οδηγίας και του προστατευτικού πνεύματος των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων που διέπει το ν. 2121/1993. Το Δικαστήριο θα καθορίσει το ύψος της ευλόγου αμοιβής σύμφωνα με τα διδάγματα της κοινής πείρας και τους κανόνες της λογικής και μεταξύ άλλων κριτηρίων που πρέπει να λάβει υπ' όψιν του, είναι η αξία της συγκεκριμένης χρήσεως στα πλαίσια των οικονομικών συναλλαγών, ο αριθμός των δωματίων του ξενοδοχείου, ο δείκτης πληρότητάς του, η εμπορική ή τουριστική κίνηση της περιοχής, όπου βρίσκεται, ο σκοπός, για τον οποίο οι πελάτες διαμένουν εκεί (αν δηλαδή πρόκειται για τουριστικό ή επαγγελματικό σκοπό), ο κατά μέσο όρο χρόνος διαμονής τους, η δυνατότητα (από απόψεως χρόνου, ενδιαφερόντων και κατανοήσεως της ελληνικής γλώσσας) παρακολουθήσεως ραδιοτηλεοπτικών εκπομπών και προγραμμάτων με έργα ερμηνείας και παραγωγής των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων, ο κατά μέσο όρο ημερήσιος χρόνος που οι κρατικοί και ιδιωτικοί τηλεοπτικοί σταθμοί καλύπτουν προγράμματα με τα ως άνω προστατευόμενα έργα, η ένταση της τηλεθέσεως αυτών, οι

συμβατικώς οριζόμενες αμοιβές σε θέματα συγγενικών δικαιωμάτων άλλων ξενοδοχείων, το ύψος της συμφωνημένης αμοιβής που καταβάλλει το ξενοδοχείο σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης πνευματικών δικαιωμάτων, για τη δυνατότητα χρήσεως από τους πελάτες του έργων προστατευομένων από το δίκαιο πνευματικής ιδιοκτησίας, καθώς και το ύψος της αμοιβής που καθορίστηκε με προγενέστερες αποφάσεις του ιδίου ή άλλου Δικαστηρίου για ξενοδοχεία αναλόγου κατηγορίας και θέσεως (ΕφΘεσ/κης 929/2010 α' δημοσίευση ΝΟΜΟΣ, ΕφΘεσ/κης 843/2010 α' δημοσίευση ΝΟΜΟΣ, ΠΠρΚατερ 169/2011 αδημοσίευτη στο νομικό τύπο). Τέλος, κατά τις διατάξεις των άρθρων 340 και 345 ΑΚ ο οφειλέτης ληξιπρόθεσμης παροχής γίνεται υπερήμερος, αν προηγήθηκε δικαστική ή εξώδικη όχληση του δανειστή, όταν δε πρόκειται για χρηματική οφειλή, ο δανειστής σε περίπτωση υπερημερίας του οφειλέτη έχει δικαίωμα να απαιτήσει τον τόκο υπερημερίας που ορίζεται από το νόμο ή με δικαιοπραξία, χωρίς να είναι υποχρεωμένος να αποδείξει ζημία. Από τις εν λόγω διατάξεις προκύπτει ότι ο οφειλέτης χρηματικής παροχής γίνεται υπερήμερος και εντεύθεν οφείλει στο δανειστή τον τόκο υπερημερίας που ορίζεται στο νόμο ή τη δικαιοπραξία, αν προηγήθηκε εκ μέρους του δανειστή δικαστική ή εξώδικη όχληση που αποτελεί μονομερή και ανακοινωτέα σε άλλον δήλωση βουλήσεως, έχει ισχύ και παράγει τα αποτελέσματά της μόνον, εφ' όσον γίνει, όπως την εννοεί και απαιτεί ο νόμος. Ειδικότερα η όχληση πρέπει κατά το περιεχόμενό της να είναι ακριβής, ορισμένη, σαφής και καθαρή, δηλαδή να προκύπτει από αυτή κατά τρόπο αμφίβολο το είδος, το ποσό και άλλα προσδιοριστικά στοιχεία της απαιτήσεως, επιπλέον δε είναι απαλλαγμένη από αίρεση ή άλλο όρο και να απαιτεί ακριβώς την οφειλόμενη παροχή (ΑΠ 1511/2000 ΕΛΛΔ/νη 2001. 1351, ΕφΑθ 8252/2004 ΕΛΛΔ/νη 2005. 1732). Κατά δε τη διάταξη του άρθρου 346 ΑΚ ο οφειλέτης χρηματικής παροχής και, αν δεν είναι υπερήμερος, οφείλει νόμιμους τόκους αφότου του επιδόθηκε η αγωγή για το ληξιπρόθεσμο χρέος. Προϋπόθεση για την οφειλή νομίμων (δικονομικών) τόκων κατά το άρθρο αυτό (346 ΑΚ) είναι το ληξιπρόθεσμο του χρηματικού χρέους. Ειδικότερα επί διαπλαστικής αγωγής για τον οριστικό καθορισμό της οφειλόμενης από τους χρήστες υλικών φορέων ήχου εύλογης αμοιβής στους προαναφερόμενους

δικαιούχους του σχετικού συγγενικού δικαιώματος πριν να προσδιορισθεί με την αντίστοιχη διαπλαστική απόφαση η οριστική αυτή αμοιβή, ο οφειλέτης-χρήστης των ως άνω υλικών φορέων που διαφωνεί με το προτεινόμενο από τους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης μέσω του συνταχθέντος από αυτούς σχετικού αμοιβολογίου ποσό της εν λόγω αμοιβής, δεν γνωρίζει το ακριβές ύψος, στο οποίο θα καθορισθεί κατά τρόπο οριστικό αυτή από το δικαστήριο, αφού πριν τον οριστικό δικαστικό προσδιορισμό του το ύψος της είναι αόριστο, αβέβαιο και ανεκκαθάριστο. Συνεπώς, το χρέος της εύλογης αμοιβής, το οριστικό μέγεθος της οποίας προσδιορίζει κατά τα προαναφερθέντα το καθ' ύλην και κατά τόπο αρμόδιο δικαστήριο δικάζοντας κατά την τακτική διαδικασία, καθίσταται ορισμένο και απαιτητό από την τελεσιδικία της διαπλαστικής αυτής αποφάσεως που το προσδιορίζει, και από την επίδοση της τελεσιδικής αυτής αποφάσεως και όχι από το προγενέστερο χρονικό σημείο και έτσι μόνον έκτοτε ο χρήστης των ως άνω υλικών φορέων οφείλει τόκους υπερημερίας ή ανάλογα δικονομικούς τόκους επί του ποσού της προσδιορισθείσας οριστικά εύλογης αμοιβής των δικαιούχων του σχετικού συγγενικού δικαιώματος, έστω και αν με την αγωγή περί του οριστικού καθορισμού της αμοιβής αυτής ενώνεται και καταψηφιστική αγωγή, με την οποία ζητάται η καταδίκη του χρήστη στην καταβολή τόκων επί του ποσού της επίμαχης αμοιβής από την επίδοση της αγωγής αυτής ή από προγενέστερο χρονικό σημείο (ΑΠ 998/2006 ΕΔΠ 2007. 147, ΑΠ 387/2002 α' δημοσίευση ΝΟΜΟΣ).

Στην προκειμένη περίπτωση, με την κρινόμενη αγωγή τους οι ενάγοντες αστικοί μη κερδοσκοπικοί φορείς εκθέτουν ότι είναι οι μόνοι στην ελληνική επικράτεια νόμιμα συνεστημένοι σύμφωνα με τις αναφερόμενες στην αγωγή πράξεις και αποφάσεις των αρμοδίων οργάνων και έχουν γίνει και οι νόμιμες δημοσιεύσεις αντιπροσωπευτικοί οργανισμοί συλλογικής διαχειρίσεως και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων των ηθοποιών και παραγωγών υλικών φορέων ήχου και εικόνας - ήχου, των τραγουδιστών-ερμηνευτών και των μουσικών αντιστοίχως ως έχοντες δε τις προβλεπόμενες από το ν. 2121/1993 αρμοδιότητες, μεταξύ των οποίων η είσπραξη, δικαστική διεκδίκηση και διανομή της εκ του ιδίου νόμου προβλεπομένης ευλόγου αμοιβής των μελών τους (που έχουν αναθέσει στους οργανισμούς αυτούς με σχετικές συμβάσεις ανάθεσης, τη διαχείριση και την προστασία των περιουσιακών συγγενικών δικαιωμάτων επί των συμβολών τους, μεταξύ δε των

8^ο φύλλο της με αριθμ. 192 /2018 απόφασης Μονομελούς Πρωτοδικείου Τρικάλων
(Τακτική Διαδικασία)

σχετικών εξουσιών που έχουν μεταβιβασθεί στους εν λόγω οργανισμούς από τα μέλη τους, περιλαμβάνονται η διαπραγμάτευση, ο καθορισμός και η είσπραξη από τους χρήστες υλικών φορέων εικόνας-ήχου της ενιαίας εύλογης αμοιβής και η διανομή στους δικαιούχους-μέλη τους της αμοιβής αυτής, η οποία διαμορφώνεται και προσδιορίζεται κατά τον τρόπο που ορίζεται από τον παραπάνω νόμο, και κατανέμεται μεταξύ των κατηγοριών των εκπροσωπούμενων από τους ενάγοντες δικαιούχων της κατά ποσοστά προσδιοριζόμενα επίσης από τον ίδιο νόμο και από τους εσωτερικούς κανονισμούς των εναγόντων οργανισμών), και ως μόνοι στην ελληνική επικράτεια αντιπροσωπευτικοί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης των πιο πάνω τεσσάρων κατηγοριών δικαιούχων έχουν συνάψει με τους αντίστοιχους προς αυτούς και ενδεικτικά απარიθμούμενους στην κρινόμενη αγωγή αλλοδαπούς αντιπροσωπευτικούς οργανισμούς συμβάσεις αμοιβαιότητας, με βάση τις οποίες οι ενάγοντες νομιμοποιούνται στη διαπραγμάτευση, διεκδίκηση, είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται και οι αλλοδαποί δικαιούχοι (ηθοποιοί, μουσικοί, τραγουδιστές και παραγωγοί) για τη χρήση στην ημεδαπή του ρεπερτορίου τους ή των από αυτούς παραχθέντων υλικών φορέων, συνέταξαν από κοινού αμοιβολόγιο κατά τους όρους του νόμου αυτού, το οποίο γνωστοποίησαν νομίμως κατά τα ειδικότερα εκτιθέμενα στις ξενοδοχειακές επιχειρήσεις που προβαίνουν σε δημόσια παρουσίαση έργων τους μέσω εγκατεστημένων στα ξενοδοχεία τους τηλεοράσεων και ραδιοφώνων, και κάλεσαν αυτές σε υπογραφή συμφωνίας για την καταβολή των νομίμων αμοιβών τους, πλην όμως η εναγομένη, η οποία διατηρεί επιχείρηση ξενοδοχείου στην προβαίνει ανελλιπώς σε δημόσια παρουσίαση έργων τους σε αόριστο αριθμό προσώπων και συγκεκριμένα στους πελάτες της, οι οποίοι μέσω των εγκατεστημένων σε κάθε δωμάτιο του συσκευών τηλεοράσεως και ραδιοφώνου έχουν τη δυνατότητα προσβάσεως και χρήσεως τηλεοπτικών και ραδιοφωνικών προγραμμάτων με ερμηνείες και παραγωγές των μελών τους μεταδιδόμενων από τους κρατικούς και ιδιωτικούς ραδιοτηλεοπτικούς σταθμούς πανελληνίας εμβέλειας, αρνείται εν τούτοις κάθε προσπάθεια διαπραγματεύσεως και καταβολής της ως άνω αμοιβής. Κατ' ακολουθίαν

του ιστορικού αυτού ζητούν να καθορισθεί από το Δικαστήριο το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής που από την αιτία αυτή δικαιούνται οι παραπάνω αντιπροσωπευόμενες από αυτούς κατηγορίες καλλιτεχνών και παραγωγών να λάβουν για το χρονικό διάστημα 01-01-2010 μέχρι της 31-12-2014, στο ποσό του 0,18 ευρώ ανά δωμάτιο ημερησίως για κάθε δωμάτιο και συνολικά για όλο το χρονικό διάστημα βάσει του αριθμού των δωματίων του ξενοδοχείου της εναγομένης (98) που ανήκει στην κατηγορία των 4 αστέρων, στο ποσό των 32.193 ευρώ πλέον υπολογιζομένου του εκάστοτε αναλογούντος ΦΠΑ και να καθορισθεί ως εύλογη αμοιβή της κάθε κατηγορίας που εκπροσωπείται από αυτούς, με βάση τη μεταξύ τους συμφωνία ποσοστό 50% για τους ηθοποιούς και 50% στους παραγωγούς ήχου, τραγουδιστές και μουσικούς, στην συνέχεια δε ζητούν να υποχρεωθεί η εναγομένη να τους καταβάλει επικουρικά και κατά τις διατάξεις του αδικαιολόγητου πλουτισμού την εύλογη αυτή αμοιβή επιμεριζόμενη μεταξύ τους κατά την άνω αναλογία νομιμοτόκως από την 01-01-2011 για την εύλογη αμοιβή έτους 2010, από την 01-01-2012 για την εύλογη αμοιβή του έτους 2011, από την 01-01-2013 για την εύλογη αμοιβή του έτους 2012, από την 01-01-2014 για την εύλογη αμοιβή του έτους 2013 και από την 01-01-2015 για την εύλογη αμοιβή του έτους 2014 άλλως επικουρικώς από την επίδοση της αγωγής μέχρι την ολοσχερή εξόφληση. Τέλος, ζητούν να κηρυχθεί η απόφαση που θα εκδοθεί, προσωρινά εκτελεστή και να καταδικασθεί η εναγομένη στα δικαστικά τους έξοδα.

Με αυτό το περιεχόμενο και αιτήματα η κρινόμενη αγωγή παραδεκτώς και αρμοδίως εισάγεται, για να συζητηθεί ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου (άρθρα 7, 9, 10, 14 παρ. 2, 25 παρ. 2 ΚΠολΔ και 49 παρ. 1 του ν. 2121/1993, όπως αυτός ισχύει τροποποιηθείς) κατά την προκείμενη τακτική διαδικασία. Είναι δε νόμιμη ερειδόμενη στις μνημονευόμενες στη μείζονα σκέψη της παρούσας, καθώς και στις διατάξεις των άρθρων 69 παρ. 1 εδάφιο α (ως προς την καταβολή του αναλογούντος ΦΠΑ) και 176 ΚΠολΔ. Αντίθετα το παρεπόμενο αίτημα της αγωγής περί καταβολής τόκων κατά το μέρος που αφορά στα ποσά της αιτούμενης από τους ενάγοντες εύλογης αμοιβής, είναι νόμιμο μόνο για το μετά την επίδοση της τελεσίδικης αποφάσεως χρονικό διάστημα που θεωρείται ότι περιλαμβάνεται ως έλασσον στο προβληθέν αίτημα καταβολής τόκων από τότε που κατέστησαν απαιτητές οι ανωτέρω αξιώσεις τους, καθ' όσον, σύμφωνα με όσα εκτέθηκαν στην αρχή της

παρούσας σκέψης, το ύψος της εύλογης αμοιβής που θα προσδιορισθεί με την παρούσα διαπλαστική απόφαση, θα καταστεί εκκαθαρισμένο και ληξιπρόθεσμο από την τελεσιδικία της απόφασης αυτής και την επίδοσή της στην εναγομένη και όχι από προγενέστερο χρονικό σημείο και έτσι μόνον έκτοτε η εναγομένη θα οφείλει τόκους υπερημερίας. Κατά το μέρος που αφορά στο αιτούμενο ποσό για Φ.Π.Α., το περί τοκοδοσίας αίτημα είναι νόμιμο μόνο για το μετά την είσπραξη του ποσού της εύλογης αποζημιώσεως από τους ενάγοντες χρονικό διάστημα. Τούτο δε, διότι, όταν η πληρωμή της εύλογης αμοιβής γίνεται κατ' επιταγή δικαστικής αποφάσεως ο αναλογούν στο ποσό της αμοιβής Φ.Π.Α. καθίσταται απαιτητός από την είσπραξη εκ μέρους των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης του ποσού της επιδικαζόμενης σ' αυτούς εύλογης αμοιβής, οπότε γεννάται η σχετική φορολογική υποχρέωσή τους και εκδίδουν αυτοί το απαιτούμενο από το νόμο τιμολόγιο ή απόδειξη, και επομένως μόνον έκτοτε οφείλονται σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 340 και 345 ΑΚ από το χρήστη νόμιμοι τόκοι και όχι πριν από την επέλευση του ως άνω χρονικού σημείου, ήτοι την ημέρα εισπράξεως της αμοιβής (ΑΠ 80/1999 α' δημοσίευση ΝΟΜΟΣ, ΕφΑθ 8884/2003 ΕλλΔ/νη 45. 1102). Απορριπτέο ως μη νόμιμο είναι για τους ίδιους ως άνω λόγους, ήτοι του ανεκκαθάριστου και αβέβαιου της σχετικής αξιώσεως της εύλογης αμοιβής πριν την τελεσιδικία της διαπλαστικής αποφάσεως που καθορίζει το ύψος της, και το παρεπόμενο αίτημα περί προσωρινής εκτελεστότητας του καταψηφιστικού αιτήματος της αγωγής (ΠΠρΚατερ 169/2011 ό.π., ΠΠρΧαλκ 106/2008 ό.π.). Η επικουρική βάση του αδικαιολόγητου πλουτισμού είναι μη νόμιμη, και συνεπώς απορριπτέα ως τέτοια, διότι η από τη διάταξη του άρθρου 904 ΑΚ αγωγή του αδικαιολόγητου πλουτισμού είναι επιβοηθητικής φύσεως και μπορεί να ασκηθεί μόνον, όταν λείπουν οι προϋποθέσεις από τη σύμβαση ή το νόμο, εκτός αν θεμελιώνεται σε πραγματικά περιστατικά διαφορετικά ή πρόσθετα από εκείνα, στα οποία στηρίζεται η αγωγή από τη σύμβαση ή το νόμο (ΑΠ 222/2003 ΕλλΔ/νη 2004. 475, ΑΠ 1440/2000 ΕλλΔ/νη 42. 730, ΑΠ 440/2000 ΕλλΔ/νη 41. 1628, ΕφΑθ 115/2004 ΔΕΕ 2004. 684), που δεν συμβαίνει όμως στην προκείμενη περίπτωση, καθ' όσον οι ενάγοντες στηρίζουν την επικουρική αυτή βάση του αδικαιολόγητου

πλουτισμού στα ίδια ακριβώς πραγματικά περιστατικά, στα οποία στηρίζουν και την κύρια βάση της αγωγής. Επομένως, η υπό κρίση αγωγή κατά το μέρος που κρίθηκε νόμιμη, πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω, για να κριθεί, αν είναι βάσιμη και από ουσιαστική άποψη, δεδομένου ότι καταβλήθηκε το απαιτούμενο για το αντικείμενό της τέλος δικαστικού ενσήμου με τις ανάλογες υπέρ τρίτων προσαυξήσεις (βλ. το e-παράβολο με κωδικό 152128402957 0821 0064).

Από όλα τα έγγραφα που νόμιμα προσκομίζουν και επικαλούνται οι διάδικοι, καθώς και την υπ' αριθ. 793/19-6-2017 ένορκη βεβαίωση της μάρτυρος

ενώπιον της συμβολαιογράφου Αθηνών που προσκομίζουν οι ενάγοντες, η οποία ελήφθη μετά από νόμιμη κοινοποίηση της από 06.06.2017 κλήσης -γνωστοποίησης εξέτασης μάρτυρος στην εναγομένη στις 6/6/2017 (βλ. υπ' αριθμ. 10.967-E/6-6-2017 έκθεση επίδοσης της δικαστικής επιμελήτριας της περιφέρειας του Εφετείου με έδρα το Πρωτοδικείο

), αποδείχθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Οι ενάγοντες είναι νομίμως συνεστημένοι κατά τους όρους του άρθρου 54 του Ν. 2121/1993 οργανισμοί συλλογικής διαχείρισεως και προστασίας συγγενικών πνευματικών δικαιωμάτων ο μεν πρώτος των ηθοποιών ο δε δεύτερος των δισκογραφικών εταιριών - παραγωγών υλικών φορέων ήχου και εικόνας, των τραγουδιστών-ερμηνευτών και των μουσικών (όπως τα μέλη αυτών αναφέρονται στην ιστορική βάση της υπό κρίση αγωγής) έχοντας τις εκ του ιδίου νόμου προβλεπόμενες και στη μείζονα σκέψη της παρούσας περιγραφόμενες αρμοδιότητες, μεταξύ των οποίων και η είσπραξη και διανομή της εκ της προμνησθείσης διατάξεως του άρθρου 49 του νόμου αυτού εύλογης αμοιβής των μελών τους. Εξ άλλου η εναγόμενη ανώνυμη εταιρία με την επωνυμία

που εδρεύει στο δήμο , όπως εκπροσωπείται νόμιμα, διατηρεί ξενοδοχειακή μονάδα με την επωνυμία στην του νομού και ανήκει στην

κατηγορία των τεσσάρων αστέρων, λειτουργεί από την 1^η Ιανουαρίου έως την 31^η Δεκεμβρίου εκάστου έτους (δηλαδή 365 ημέρες κατ' έτος) με 98 δωμάτια και παρέχει τηλεόραση και ραδιόφωνο. Στα ως άνω δωμάτια του ξενοδοχείου είναι εγκατεστημένες συσκευές τηλεόρασεως και έτσι παρέχεται στους πελάτες του ξενοδοχείου η δυνατότητα να

ΕΦΥΝΝ

παρακολουθούν τα τηλεοπτικά προγράμματα όλων των τηλεοπτικών σταθμών της χώρας. Οι δέκτες τηλεόρασεως που έχει εγκαταστήσει η εναγομένη σε όλα τα δωμάτια του ξενοδοχείου της, συνδέονται με ένα δικό της κεντρικό διανεμητικό δέκτη (κεντρική κεραία) που λαμβάνει τα τηλεοπτικά προγράμματα των κρατικών και ιδιωτικών τηλεοπτικών σταθμών, τα οποία μεταδίδονται στην Ελληνική Επικράτεια. Ερμηνείες και παραγωγές που διαχειρίζονται και προστατεύουν οι ενάγοντες οργανισμοί, μεταδίδονται καθημερινά καθ' όλη τη διάρκεια των ετών από 1-1-2010 έως 31-12-2014 από όλους τους κρατικούς και ιδιωτικούς τηλεοπτικούς σταθμούς καλύπτοντας ημερησίως μεγάλο τηλεοπτικό χρόνο. Εν όψει τούτου και λαμβάνοντας υπ' όψιν και τον μεγάλο αριθμό των λειτουργούντων κατά το έτος αυτό στην Ελληνική Επικράτεια με πανελλήνια εμβέλεια τηλεοπτικών σταθμών η τηλεοπτική μετάδοση των διαχειριζομένων και προστατευομένων από τους ενάγοντες έργων ήταν ευρύτατη καλύπτοντας όλα σχεδόν τα έργα των δημιουργών. Η εναγομένη δε στα πλαίσια της επιχειρηματικής της δραστηριότητας και προς επίτευξη των εμπορικών της σκοπών και πορισμού οικονομικού οφέλους κατέστησε προσιτά τα επίδικα τηλεοπτικά προγράμματα στους πελάτες της, οι οποίοι και συγκροτούν κατά τα αναφερόμενα στη μείζονα σκέψη την έννοια του «κοινού» διαμορφώνοντας τις κατάλληλες προς τούτο συνθήκες με τις ως άνω πράξεις της. Προέβη δηλαδή στην εγκατάσταση κεντρικού διανεμητικού δέκτη κατάλληλου και ικανού να λαμβάνει όλα τα προγράμματα των τηλεοπτικών σταθμών πανελλήνιας εμβέλειας, τοποθέτησε τις σωληνώσεις εγκαταστάσεως προς διοχέτευση των λαμβανομένων από την κεντρική κεραία τηλεοπτικών σημάτων σε όλα τα δωμάτια του ξενοδοχείου της και τοποθέτησε στα δωμάτια συσκευές τηλεόρασεως προς λήψη από τους πελάτες της των τηλεοπτικών σημάτων. Είναι προφανές λοιπόν ότι εν προκειμένω, αν και δεν γίνεται εκ μέρους της εναγομένης χρήση υλικού φορέα, δεν πρόκειται για απλή λήψη τηλεοπτικής εκπομπής και δη για χρήση της τηλεοπτικής μεταδόσεως, για την οποία έχουν καταβληθεί τα δικαιώματα (εύλογη αμοιβή) στους δικαιούχους από τους τηλεοπτικούς σταθμούς, αλλά για μία άλλη ανεξάρτητη πράξη, με την οποία το τηλεοπτικώς εκπεμπόμενο έργο γίνεται εκ νέου άμεσα προσιτό και αντιληπτό από άλλο κοινό, ενώ

οι ενάγοντες κατά την κατάρτιση των σχετικών συμβάσεων με τους τηλεοπτικούς σταθμούς προς καταβολή εύλογης αμοιβής δεν είχαν αποβλέψει σε τούτο. Έτσι η εναγομένη ως χρήστης – λήπτης της τηλεοπτικής μετάδοσης παρουσίασε αυτήν χωρίς δικαίωμα σε κοινό άλλο από το προοριζόμενο προς εκμετάλλευση και επίτευξη των προαναφερομένων επιχειρηματικών της σκοπών. Η πράξη της αυτή αποτελεί χρήση των έργων των εναγόντων διαφορετική από την αρχικώς προβλεπόμενη, δηλαδή από αυτή, για την οποία προοριζόταν η τηλεοπτική μετάδοσή τους και αναμφισβητήτως θεωρείται «δημόσια παρουσίαση» των διαχειριζομένων και προστατευομένων από τους ενάγοντες έργων υπό την έννοια του άρθρου 3 παρ. 2 του Ν. 2121/1993. Η αναμετάδοση δηλαδή αυτή συνιστά, σύμφωνα με όσα ελέγχθησαν στη μείζονα σκέψη της παρούσας, νέα χρήση και ξεχωριστή μορφή δημόσιας παρουσίας – εκτέλεσης των προστατευομένων έργων διακριτή από την ραδιοτηλεοπτική τους μετάδοση, γιατί απευθύνεται σε ένα νέο πέραν του λήπτη της εκπομπής ανώνυμο κοινό που είναι εν προκειμένω η πελατεία της ξενοδοχειακής επιχείρησης και παρέχει στους φορείς των συγγενικών δικαιωμάτων δικαίωμα ξεχωριστής αμοιβής πέραν εκείνης, την οποία οι τηλεοπτικοί σταθμοί τους έχουν καταβάλει για τη ραδιοτηλεοπτική μετάδοση των έργων τους και αντιστοίχως υποχρέωσης της εναγομένης καταβολής της εν λόγω αμοιβής. Συνεπώς, προκύπτει νόμιμο δικαίωμα των εναγόντων να αξιώσουν εύλογη αμοιβή για τη δημόσια παρουσίαση των έργων τους που λαμβάνει χώρα στα δωμάτια του ξενοδοχείου της εναγομένης, η οποία έχει αντίστοιχη υποχρέωση να καταβάλει στους ενάγοντες την εν λόγω αμοιβή, η οποία όμως εν όψει και της φύσεως και των συνθηκών της εκμεταλλεύσεως από μέρους της εναγομένης των προστατευομένων από τους ενάγοντες έργων δεν μπορεί να υπολογισθεί κατά τα οριζόμενα στη διάταξη του άρθρου 32 παρ. 1 του ν. 2121/1993, ήτοι σε ποσοστό επί των ακαθαρίστων εσόδων ή εξόδων που πραγματοποιούνται από τη δραστηριότητα της εναγομένης και προέρχονται από την εκμετάλλευση των έργων τους, καθώς η συγκεκριμένη χρήση από την εναγομένη των έργων των εναγόντων έχει όλως δευτερεύοντα χαρακτήρα σε σχέση με το αντικείμενο της ξενοδοχειακής της μονάδας. Έτσι η αμοιβή που υποχρεούται να καταβάλει η εναγομένη, πρέπει κατά τα ανωτέρω διαλαμβανόμενα στη μείζονα σκέψη της παρούσας να καθορισθεί σε ορισμένο ποσό κατά έτος, το οποίο θα είναι ενιαίο για όλους τους ενάγοντες και εύλογο. Ήδη οι

ανάγοντες την 15-11-2011 υπέγραψαν μνημόνιο-συμφωνία με το ΝΠΔΔ με την επωνυμία «ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΑΚΟ ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΡΙΟ ΕΛΛΑΔΟΣ» βάσει της κατηγορίας που κάθε ξενοδοχείο εντάσσεται, και ήταν κατ' ανάλογο μέτρο αυξημένη ή μειωμένη, χωρίς όμως η εναγομένη να έχει μέχρι σήμερα ανταποκριθεί υφισταμένης διαφωνίας μεταξύ αυτής ως χρήστη και των εναγόντων οργανισμών συλλογικής διαχείρισεως συγγενικών δικαιωμάτων περί την εύλογη αμοιβή των μελών των τελευταίων. Το Δικαστήριο τούτο εκτιμώντας τη συμβολή των εκπροσωπούμενων από τους ενάγοντες καλλιτεχνών και φορέων στην προσέλκυση πελατείας στην ξενοδοχειακή επιχείρηση της εναγομένης και ακολούθως στην επιτυχέστερη και αποδοτικότερη λειτουργία της από τη δημόσια μετάδοση και εκτέλεση των έργων τους, τις επιπτώσεις που έχει η τηλεοπτική αναμετάδοση εγγεγραμμένων υλικών φορέων ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας στην απασχόληση των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, το χρόνο που χρησιμοποίησε η εναγομένη προς ψυχαγωγία της εισερχόμενης στο ξενοδοχείο πελατείας της, χωρίς να δεσμεύεται από το κατά τα άνω αμοιβολόγιο, το οποίο σημειωτέον καθορίσθηκε από τους ενάγοντες στο ίδιο ύψος για όλα τα ξενοδοχεία της χώρας χωρίς διαφοροποιήσεις ανάλογες προς τη θέση και την τουριστική κίνηση κάθε περιοχής και την πληρότητα κάθε ξενοδοχείου, στοιχεία όμως, από τα οποία εξαρτάται το ύψος των εσόδων κάθε επιχειρήσεως, και συνεπώς και η ωφέλειά της από την παρουσίαση των ραδιοτηλεοπτικών έργων μέσω των δεκτών που είναι εγκατεστημένοι στα δωμάτια του ξενοδοχείου, σε συνδυασμό με το γεγονός ότι το εν λόγω ξενοδοχείο λόγω της οικονομικής κρίσης, αλλά και της μειωμένης τουριστικής κίνησης έχει μειωμένα έσοδα, η εναγομένη εταιρία βρίσκεται συνεχώς υπό την πίεση πλειστηριασμών, ενώ οφείλει πολύ μεγάλα ποσά στο ΙΚΑ και στο Ελληνικό Δημόσιο, και λαμβάνοντας υπ' όψιν και την αξία της συγκεκριμένης χρήσεως εκ μέρους της εναγομένης στα πλαίσια των οικονομικών συναλλαγών που, όπως έχει ήδη λεχθεί, έχει δευτερεύοντα χαρακτήρα σε σχέση με το αντικείμενο της εκμεταλλεύσεως της επιχειρήσεώς της, τον αριθμό των δωματίων και την πληρότητα του ξενοδοχείου της κατά τον κρίσιμο εν προκειμένω χρόνο, το σκοπό της διαμονής των πελατών σ' αυτό, τον κατά μέσο όρο χρόνο

παραμονής τους, τις πραγματικές δυνατότητές τους να παρακολουθήσουν στο δωμάτιό τους τηλεοπτικές εκπομπές με έργα που διαχειρίζονται οι ενάγοντες, το μέγεθος του τηλεοπτικού χρόνου που καταλαμβάνει η μετάδοση των έργων των μελών των εναγόντων, την συμβατικώς οριζόμενη αμοιβή συγγενικών δικαιωμάτων των εναγόντων με άλλα ξενοδοχεία, κρίνει ότι με βάση και τα διδάγματα της κοινής πείρας και τους κανόνες της λογικής το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής για τη δημόσια παρουσίαση των έργων των εναγόντων πρέπει να καθορισθεί για το επίδικο χρονικό διάστημα από 1-1-2010 έως 31-12-2014 στο ποσό των 0,05 ευρώ ανά δωμάτιο ημερησίως. Επομένως για έκαστο των ετών 2010, 2011, 2012, 2013 και 2014 οφείλεται με βάση την ως άνω προσδιορισθείσα εύλογη αμοιβή το ποσό των 1.788,50 ευρώ (0,05 ευρώ ημερησίως ανά δωμάτιο X 98 δωμάτια = 4,9 ευρώ ημερησίως X 365 ημέρες) και συνολικά οφείλεται το ποσό των 8.942,50 ευρώ (1.788,50 ευρώ X 5 έτη). Επί του ποσού δε αυτού θα πρέπει να υπολογισθεί και ο εκάστοτε αναλογούν ΦΠΑ που σήμερα ανέρχεται για αμφοτέρους τους ενάγοντες σε 23%, ήτοι (8.942,50 ευρώ X 23% =) 2.056,78 ευρώ. Έτσι και για τα πέντε (5) επίδικα έτη η εναγομένη οφείλει εύλογη αμοιβή στους ενάγοντες για το ξενοδοχείο της συνολικού ύψους (8.942,50 + 2.056,78 =) 10.999,28 ευρώ υπολογιζομένου και του ΦΠΑ 23% (2.199,86 ευρώ για έκαστο έτος), το οποίο πρέπει να υποχρεωθεί να καταβάλει στους ενάγοντες με το νόμιμο τόκο για το ποσό των 8.942,50 ευρώ από την επομένη της προς αυτήν επίδοσης τελεσίδικης απόφασης και για το ποσό των 2.056,78 ευρώ με το νόμιμο τόκο από την επομένη της εισπράξεως του προαναφερθέντος ποσού (8.942,50 ευρώ) και μέχρι την πλήρη εξόφλησή του. Η αμοιβή αυτή κρίνεται εύλογη και είναι ικανή να οδηγήσει στην επίτευξη ισορροπίας μεταξύ του συμφέροντος των εναγόντων οργανισμών να εισπράττουν αμοιβή λόγω της δημοσίας παρουσιάσεως των προστατευομένων από αυτούς έργων μέσω των δεκτών τηλεοράσεως που είναι εγκατεστημένοι στα δωμάτια του ξενοδοχείου της εναγομένης και του συμφέροντος της τελευταίας να μπορεί να εκμεταλλεύεται τη χρήση των έργων αυτών υπό εύλογες προϋποθέσεις, απορριπτομένης της ένστασης της εναγομένης περί καταχρηστικής ασκήσεως του δικαιώματος των εναγόντων περί καθορισμού εύλογης αμοιβής, διότι αποσκοπεί στην προσπάθεια πλουτισμού τους, η οποία υπερβαίνει στο μέγιστο βαθμό την καλή πίστη και κυρίως τον οικονομικό σκοπό των δικαιωμάτων αυτών, καθώς

12^ο φύλλο της με αριθμ. 192/2018 απόφασης Μονομελούς Πρωτοδικείου Τρικάλων
(Τακτική Διαδικασία)

υπάρχουν στη χώρα περίπου 11.000 ξενοδοχεία, τα οποία έχουν κατά μέσο όρο 40 δωμάτια έκαστο και με έναν μαθηματικό υπολογισμό οι ετήσιες εισπράξεις των οργανισμών ανέρχονται σε πολλά εκατομμύρια ευρώ, ως μη νόμιμης, αφού τα επικαλούμενα από την εναγομένη πραγματικά και αληθή υποτιθέμενα δεν συνιστούν κατάχρηση δικαιώματος κατά την έννοια της διάταξης του άρθρου 281 ΑΚ, καθ' όσον κατά την έννοια της τελευταίας αυτής διάταξης το δικαίωμα θεωρείται ότι ασκείται καταχρηστικά, όταν η συμπεριφορά του δικαιούχου που προηγήθηκε, ή η πραγματική κατάσταση που διαμορφώθηκε κατά το χρονικό διάστημα που μεσολάβησε, ή οι περιστάσεις που μεσολάβησαν, χωρίς κατά νόμο να εμποδίζουν την γένεση ή να επάγονται την απόσβεση του δικαιώματος, καθιστούν μη ανεκτή τη μεταγενέστερη άσκησή του κατά τις περί δικαίου και ηθικής αντιλήψεις του μέσου κοινωνικού ανθρώπου, αφού τείνει στην ανατροπή κατάστασης που δημιουργήθηκε υπό ορισμένες ειδικές συνθήκες και διατηρήθηκε επί πολύ χρόνο με επακόλουθο να συνεπάγεται επαχθείς συνέπειες για τον υπόχρεο (ΟΛΑΠ 7/2002 α' δημοσίευση ΝΟΜΟΣ, ΟΛΑΠ 8/2001 ΧρΙΔ 2001. 217, ΟΛΑΠ 17/1995 ΕλλΔ/νη 36. 1531, ΑΠ 213/2008 α' δημοσίευση ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 1566/2000 ΕλλΔ/νη 43. 450). Η κατανομή του παραπάνω ποσού μεταξύ των ερμηνευτών, εκτελεστών, καλλιτεχνών και παραγωγών πρέπει να γίνει κατά τις μεταξύ τους σχετικές συμφωνίες, δηλαδή κατά ποσοστό 50% για τον πρώτο των εναγόντων που αφορά στους ηθοποιούς, και κατά ποσοστό 50% για τον δεύτερο των εναγόντων που αφορά στους παραγωγούς ήχου-εικόνας, τους τραγουδιστές και τους μουσικούς. Επομένως, πρέπει η ένδικη αγωγή να γίνει δεκτή και ως κατ' ουσία βάσιμη κατά ένα μέρος κατά τα οριζόμενα ειδικότερα στο διατακτικό της παρούσας. Τέλος, τα δικαστικά έξοδα των διαδίκων πρέπει να συμψηφισθούν μεταξύ των διαδίκων λόγω της ιδιαίτερης δυσχέρειας ως προς την ερμηνεία των εφαρμοσθέντων κανόνων δικαίου (άρθρο 179 ΚΠολΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των διαδίκων.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ ό,τι στο σκεπτικό κρίθηκε ως απορριπτέο.

ΔΕΧΕΤΑΙ εν μέρει την αγωγή.

ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ την ενιαία και εύλογη αμοιβή που πρέπει να καταβάλει στους ενάγοντες η εναγόμενη εταιρία για την από μέρους της δημόσια παρουσίαση έργων των μελών τους μέσω συσκευών τηλεοράσεως εγκατεστημένων στο αναφερόμενο στο ιστορικό ξενοδοχείο, στο ποσό των 2.199,86 ευρώ για καθένα από τα έτη 2010, 2011, 2012, 2013 και 2014.

ΟΡΙΖΕΙ ότι η ως άνω προσδιορισθείσα εύλογη αμοιβή θέλει επιμερισθεί κατά ποσοστό 50% υπέρ του πρώτου ενάγοντος φορέα των ηθοποιών και κατά ποσοστό 50% υπέρ του δευτέρου ενάγοντος φορέα των παραγωγών, των τραγουδιστών και των μουσικών.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ την εναγομένη να καταβάλει στους ενάγοντες οργανισμούς το ποσό των δέκα χιλιάδων εννιακοσίων ενενήντα εννέα ευρώ και είκοσι οκτώ λεπτών (10.999,28) με το νόμιμο τόκο για το μεν ποσό των 8.942,50 ευρώ από την επομένη της προς αυτήν επίδοσης τελεσίδικης απόφασης και για το ποσό των 2.056,78 ευρώ με το νόμιμο τόκο από την επομένη της εισπράξεως του προαναφερθέντος ποσού (8.942,50 ευρώ) και μέχρι την πλήρη εξόφλησή του.

ΣΥΜΨΗΦΙΖΕΙ τα δικαστικά έξοδα μεταξύ των διαδίκων.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε και δημοσιεύθηκε στα στο
ακροατήριό του και σε έκτακτη δημόσια αυτού συνεδρίαση στις 31-8-
2018 χωρίς την παρουσία των διαδίκων και των πληρεξουσίων
δικηγόρων τους.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

Ποσό αντίγραφο για υπηρεσία

Χρήση
Πάρισα 22/3/2019

Γραμματέας

